

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 129. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649681630176.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Nu kom Solen ind i Vognen med, for at see paa denne Herlighed, Veien begyndte at støve, saa at vi maatte trække Vinduerne op; der sadde vi nu, 6 Sjæle i 6½ Legeme, thi Bagerens kunde godt gjælde for halvandet. Han kom i Affekt, de klare Vanddraaber trængte frem i hans Ansigt, hans Nabo, den unge poetiske Skræder, sad bleg af Varme og sagde ved hvert Vers: »jöttlich!« Den gamle Gouvernante saae saa fornem ud og lugtede i et væk til en Citron, medens jeg forsøgte paa alle Maader at strække mine arme Been, som jeg borede ind mellem »die schöne Müllerinn« og hendes Broder, der sov og nikkede i Søvn, som to Koblommer paa Marken naar det blæser lidt. Bageren tog det for Bifaldsrik, og hævede Stemmen endnu stærkere, da foer der et kulsort Hoved, med Bjæf og Skrig, ud af Gouvernantens Sypose, her var hendes Hund gjemt, da ingen Hunde maae komme i Vognen, den havde forholdt sig rolig den lange Tid forud, men tabte nu Taalmodigheden; den gav nogle Bjæf, saa de sovende Sødskende, og vi andre halvdøde foer op i Vognen og jøge alle Hovederne ind i det store Næt, der hang under Loftet med vore Stokke, Paraplyer og andre Smaasager. »Die schöne Müllerinn« havde ogsaa stukket et stort Papir derop med hvidt Puddersukker, der nu brød løs, og overøste den arme Bager, der i Ansigtet saae ud som et levende Kildevæld. Til Lykke vare vi tæt ved en By, jeg troer, *Peesin*, her fandt han da Trøst og vi andre Præliminærerne til at hvile sig, det vil sige, fik sat os ned, saa blæste Postillonen, og vi stuvedes igjen ind i vort vandrende Fængsel. Bageren taledede nu ikke længer i Vers, men ved 130 Idee-Association kom han fra Gouvernantens Hund til *Göthes Faust*, hvor især Hunden havde været forbandet god; han havde seet dette Stykke i *Berlin*, og satte det ligesaa høit, som *Rollas Død*, der var hans Favorit-Stykke, thi han havde engang i sin Ungdom været med i det, som en Vildmand. »Die schöne Müllerinn« og jeg underholdt os med at tale om de forskjellige Slags Oste, og jeg steg temmelig i hendes Agtelse, da jeg lærte hende Maaden at tilberede fyensk Skjørøst. Det gik imidlertid fort i susende Galop, og hver Gang jeg tittede ud af Vognen, saae jeg hvidt Sand og sorte Granskove, saa at den eneste poetiske Blomst, der her kunde fremspire i mit Hjerte, var denne preussiske Sandblomst.